

Kristy Woodson
Harvey

KALLIS
CAROLINA

ROMAAN

Kristy Woodson Harvey
Dear Carolina
2015

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

See raamat on ilukirjanduslik teos.
Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime
tulemus või kasutatud fiktiivsetena ning mis tahes sarnasus
tegelike isikutega, olgu nad elus või surnud, ja äriühingute, paikade või
juhtumistega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2015 by Kristy Woodson Harvey
Published by arrangement with D4EO Literary Agency;
www.d4eoliteraryagency.com
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

E06345618
ISBN 978-9949-82-239-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu kahele Willile,
kes on õnnelik lõpp mu päriselus

TÄNUSÕNAD

Näib, et iga kord, kui avaldatakse raamat, on asjaga seotud natuke maagiat, veidike võlutolmu. Minu jaoks tähendas see maagia võitu naiste ilukirjanduse kategoorias Tampa piirkonna armastusromaanide võistlusel, kus kohtunikuks oli mu toimetaja Katherine Pelz. Ma tänan sind, Katherine, et armastasid seda raamatut, et ütlesid „jah“, et jagasid minu visiooni ja aitasid nendele tegelastele elu sisse puhuda. Tänu sinule muutus see tegevus nii lõbusaks ja kergeks, et ma ei pidanud ainsatki korda oma toimetaja pärast kurtma!

Ja Bob Diforio, minu agent, ma tänan sind selle eest, et orkestreerisid ümberkirjutusi ja pakkusid võimalusi, avades pidevalt uusi ja nõustudes minuga riskima. Sinu hääl telefoni teises otsas, mis ütles, et see kaugel muinasjutt juhtub minuga päriselt, jääb alati üheks mu elu tipphetkeks.

Ma olen nii õnnelik, et mul oli võimalus töötada kirjastuse Berkley fantastilise kollektiiviga. Tänu teile kõigile kõige eest, mis aitas sellel raamatul tegelikkuseks saada. Eriti tänan ma trükitoimetajat Amy Schneiderit, kes taltsutas mu kirge komade vastu ja lihvis käsikirja nii korralikult. Ja tänu Diana Kolskyle selle kauni kaanekujunduse eest ja Caitlin Valenzianole, kes aitas „Kallil Carolinal“ ilmavalgust näha.

Selle loo tõeline kangelane on mu abikaasa Bill, kelle silmgi ei pilkunud, kui otsustasin loobuda oma tööst, et hakata vabakutseliseks

kirjanikuks, ega teinud teist nägugi, kui ma seejärel talle ütlesin, et võib-olla meeldiks mulle valmis kirjutada hoopis üks romaan. Kui ma olin masenduses ja heitunud kurvast avaldamisstatistikast, siis küsisin: „Kui kaua ma veel jätkan? Millal käega löön?“ Ja tema vastas alati: „Siis, kui kirjutamine sind enam õnnelikuks ei tee.“ Ei ole tõesti teist sinusugust meest. Sinu armastus ja toetus on andnud mulle alati julgust riskida. Pole kedagi teist, kellega ma sooviksin läbi selle elu seilata.

Tänu mu emale Beth Woodsonile, minu fantastilisele esimesele lugejale, kes võttis enda peale nii palju kohustusi meie blogis nimega Design Chic ja kellest sai üsna sageli minu isiklik poeskäija, koosviibimiste planeerija ja lapsehoidja, nii et mina sain näpata aega kirjutamiseks. Aitäh sulle, et õpetasid mind alati lõpuni minema, kui ma midagi alustan, ega lasknud mul kunagi pooleli jätta! Tänu mu isale Paul Woodsonile, kes õpetas mulle andma endast alati parimat, olema alati ette valmistatud ja seda, et harjutamine teeb tõepoolest meistriks, isegi kui tegemist on ainult koguduse laptuumänguga. Tänan teid mõlemaid, et olete olnud nii hämmastavalt toredad ja rääkinud mulle sünnist saati, et ma võin saada ükskõik kelleks ja teha ükskõik mida, kui vaid ise nii otsustan.

Kui ma teatasin, et kavatsen minna ajakirjandust õppima, ütles mu vanaisa Joe Rutledge silma pilgutamata ja väga tõsiselt: „Olgu, keegi peab ju asuma Barbara Waltersi* asemele,“ ja mu vanaema Ola Rutledge oli hääl, mis ütles mu peas neil hetkil, kui äraütlevad kirjad varjutasid mu nägemust lõplikust õnnelikust lõpust: „Ka see möödub.“ Tänan teid mõlemaid, et kannustasite mind alati edasi.

Kate McDermott, Nancy Sanders, Cathy Singer ja Anne O’Berry, mu sõbranna ja tädid, olid parimad „toimetajad“, kes ühel tüdrukul üldse olla saavad. Tänan teid, et süvenesite nendesse lehekülgedesse, esitasite küsimusi, tegite ettepanekuid ja lõpuks – et

* Barbara Walters (s 1929) – tuntud USA raadio- ja telesaadete juht, kes tõmbus aktiivsest tegevusest tagasi veidi enne „Kalli Carolina“ kirjutamist. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

armastasite seda romaani. Teie toetus muutis selle närvesööva aja nii palju kergemaks.

Tänu mu pojale Willile selle eest, et ta täitis mu elu suurima unistuse. Sinu emaks olemine on muutnud mind täielikult, on pannud mind tundma enamat ja armastama moel, mida ma poleks varem ettegi kujutanud. Aitäh sulle, et hoidsid mind öö läbi ärkvel, nii et ma sain välja saata kõik need kirjad kirjastustele, ja et nõustusid sööma hommikuti minu süles, kui mina panin samal ajal kirja mõnisada sõna. Ära unusta iial, et sa saad hakkama absoluutselt kõigega, mida sa oma väikesesse peakesse oled võtnud, ja loomulikult seda, et sind armastatakse täiesti tingimusteta.

Üle kõige tänan ma aga jumalat, kes – nagu alati – pani need tuhanded mosaiigikillud kokku ja kombineeris need selleks väikeseks raamatuks taolisel moel, mida ma ise poleks kunagi näha osanud ega ette kujutanud. Jumala arm on kõige hämmastavam igapäevane ime.

Mul pole sõnu, millega väljendada tänulikkust, mida tunnen, teile kõigile, kes te seda raamatut käes hoiate, teile, kes te astute koos nende tegelastega läbi selle maailma. Et te kulutate aega millegi lugemiseks, mille mina olen loonud... Ma arvan, et see on tõeline maagia.

Khaki

VÄRSKE SALAT

Ma kujundas in igale oma lapsele erilise albumi. Erinevad sinised või roosad valgete täppidega albumid küljele seotud korraliku lehviga, esikaane keskel uhke monogramm, igäühel oma. Ma võtan need albumid aeg-ajalt välja. Mõnikord lisan ma uue foto või mälestuseseme. Teinekord vaatan pilte ja imestan, kui kiiresti sellest silmad-maailmale-suletud imikust saab pea-ees tormav mudilane.

Vahel jälle, nagu täna õhtul, istun ma – eriti sinu albumiga, mu armas Carolina – meie elutoa põrandal, kust avaneb vaade mu kõige lemmikumale maisipõllule, ja lihtsalt vahin selle kaant ning libistan sõrmega üle kõveriku monogrammi. *See on kõigest nimi*, nagu meile juba koolipõlvest saati on pähe raiutud, ja sellest on saanud ehk Shakespeare'i kõige levinum tsitaat.* Ent kindlasti pole Shakespeare'i reegli esimene erand see, et nimi tähendab enamat kui maja, mille su isa ehtas sellele legendikule, kus me veetsime nii palju aega armunud olles, või hõbedast serviisi, mis kuulub meie suguvõsale juba mitmeid põlvkondi.

See tähendab enamat, sest see nimi polnud algusest peale sinu oma. Ja sina polnud kohe algusest peale meie oma.

* „Romeos ja Julias“ mõtiskleb Julia, et pole tähtis, et Romeo perekonnanimi on Montague, kuigi tema vanemad ei salli Montaguede suguvõsa.

Ma olin – nagu iga ema olema peab – esimene inimene, kes sind sündimise järel sülle võttis. Sind ilmale toonud ema minestas kolmkümmend tundi kestnud sünnituse järel, kui ta sind nägi – täiuslikku, ümmargust ja punast nagu äsja nopitud õun. Mulle tundus, nagu oleks sinu esimesena sülle võtmise otsekui annetuskastist raha varastamine. Aga kohe kui uduse pilguga õde tõstis su mu kätele, jätsid sa nutu, avasid silmad ja su pilk lukustus minu omasse. See õnnehetk oli põgus, sest vaid mõne sekundi pärast kaotas su ilmale toonud ema teadvuse.

Kui ta jälle ärkvele tuli, mina kallistamas õhustki kergemat sind, keda ta oli üheksa pikka kuud enda sees kasvatanud, palusin ma andestust. Aga tema ütles: „Mul on hea meel, et sa ta esimesena sülle võtsid. Sa oled ka olnud siin kogu selle kuradima aja.“

Ma ise olin varem sünnitanud ja see pisaraterohke uue eluga tutvumine pärast neljakümne nädala pikkust hormoonide karuselli oli mul veel värskelt meeles, kuivamata nagu su beebittoa seinä uus värv. Aga ma polnud eales seisnud omal jalgel, voodi kõrval, kui neli inimest hingavad õhku, ja siis, väikese nutu järel on neid viis. Seda sorti ime kogemine oli nagu olla ise uuesti sündinud.

Isegi sellel sinu maailma astumise hetkel ei võinud ma teada, et ühel päeval saan ma sind, riietesse mähitud sooja kompsu, süles hoida kogu aeg. Aga ma töötasin, et teen kõik, mis on minu võimuses, et sind kaitsta, armastada ja veenduda, et sa kasvad hästi ja kiirustamata nagu värsked salat.

Ja niisiis, mu armas, kui sa peaksid kunagi vaatama oma albumit ja mõtlema, et võib-olla on see pisut paksem kui su õe ja venna omad, siis ainult seetõttu, et ühe ema asemel, kes säilitab fotosid ja kirjutab kirju ja tuletab sulle meelde, kui palju ta sind armastab, on sinul kaks: üks, kes tõi su siia maailma, ja teine, kes su selles maailmas üles kasvatas. Ja kui sa peaksid hakkama kunagi tundma, et äkki jagati sulle viletsad kaardid, ja et omada ema, kes su üles kasvatas, ja ema, kes su ilmale tõi, on liiga raske, siis pea meeles seda: sul ei saa ialgi olla liiga palju inimesi, kes sind armastavad.

Jodi

LIIGA KAUAKS SEISMA JÄÄNUD MOOS

Mõned asjad elus ei tundu õiged. Näiteks see, kuidas sa võid säilitada midagi, mis on kasvanud su oma aias, ja lasta sel seista sahvris riivil, kuni su lastel on lapsed. Ja kuidas need naised kirbuturul suudavad kirjutada terve tsitaadi piiblist ühele väikesele riisiterale. Ja siis on üks asi, mille kohta ma tean, et see on õige ja hea: kui täiesti hulluks ajavalt kohutav on see, kui ema peab oma väikesest beebist loobuma.

Ma arvan, et sa oled hakanud juba aru saama, vaadates praegu mind, kes ma toimetan su emme ja issi valges, säravas köögis, et ma pole lihtsalt su issi sugulane. Loomulikult oled sa hetkel ikka veel nii väike ega suuda mõista, kuidas ma sind enda kõhus kasvatasin, kuidas ma su ilmale tõin, kuidas ma sind armastasin ja endiselt armastan. Aga sa vaatad mulle otsa samasuguse kõveriti naeratusega nagu mu isa ja pigistad mu sõrme üsna tugevasti – ja tundub, et sa justkui teaksid kõike. Alati kui ma seda su emale ütlen, vastab tema: „Loomulikult ta teab. Titad teavad kõike.“

See on üks täitsa lihtne ja õige asi, mida öelda. Ja lihtne olen ka mina ise ja see, mida ma olen kogu elu teadnud. Mul ei ole palju ilusaid sõnu ja ma ei usu vabandustesse selle kohta, miks ma ei tegele sinu kasvatamisega. Nii et siin on üks tõde, mis on tuumakam kui liiga kauaks pliidile keema jäänud moos: ma loobusin sinust, sest ma armastasin sind rohkem kui iseennast. Ma loobusin sinust, sest

ma tahtsin, et sul oleks rohkem. Ma loobusin sinust, sest mingisugusel hägusel moel nagu see jõgi, mis voolab läbi linna, teadis mu süda, et sinust tuleb loobuda, et meist saaks tõeline perekond. Ma ütlesin korduvalt su emmele, et ma kardan, et kui mina olen sinu elus, siis saad sa haiget. Aga tema ütles selle peale täitsa lihtsalt: sul ei saa iialgi olla liiga palju inimesi, kes sind armastavad.